

LEDARE: Vem är värd något?



Nr 2 SocialPolitik 2017

Minns du när EU-migranterna började dyka upp med sina muggar utanför mataffärerna? Det känns länge sedan nu. Fattigdomen blev plötsligt väldigt synlig. Omöjlig att värja sig från. Många blev upprörda och ledsna. Hur kunde vi hjälpa? Och inte kan vi väl hjälpa alla?

Somliga tål inte att påminnas om att världen är orättvis och att de själva har det bättre än andra. Nu vill moderaterna ha ett nationellt tiggeriförbud. Det har blivit en symbolfråga för att vi vill vara ifred, här i vår välståndsbubbla. Fattigdomen kan inte förbjudas är ett motargument. Men gömmas kan den.

För den som är fattig ska inte störa. Den som är fattig ska skämmas och tro att det är hens eget fel att det där jobbet gick till någon annan. Sänka blicken. Att inte ha råd är skamligt. Kanske är det skammen som gör att vi inte verkar veta eller förstå hur många människor som lever på mycket små

inkomster i Sverige idag. Men de finns överallt ibland oss. På bussen, på föräldramötet, i simhallen.

Det behövs inte så mycket för att hamna där; arbetslöshet, sjukdom, kanske en skilsmässa. Det kan gå snabbt utför och vara svårt att komma tillbaka.

Men det kan aldrig vara en enskild persons fel att vi har en strukturell arbetslöshet. Det verkar som att alltför många fortfarande lever i illusionen om att våra skyddsnät, våra socialförsäkringar garanterar ett bra liv även för dem som har otur och drabbas hårt.

Fler behöver få veta [hur det verkligen ser ut](#). Och fundera över vem som är värd i det samhälle vi har och det vi vill ha.

Med det här numret vill vi som vanligt visa på sådant som behöver förändras. Men också på att det går.

[Sorin från Rumänien som flätar korgar](#) och håller kurs för slöjdlärare är ett fantastiskt exempel i all sin enkelhet. [Solkraft som verkat i Skellefteå](#) i trettio år ett annat. [Rättvis teater](#) som lyfter fram de vi ställt utanför och hemlösas röster ett tredje.

Anna Fredriksson